

4.1.1. Общи Правила за Отчитане на Активи и Амортизации

Признаването и амортизирането на дълготрайните активи се урежда в редица национални и международни счетоводни стандарти, които са:

- СС 4 Отчитане на Амортизацията (който няма аналог при международните счетоводни стандарти);
- СС 16 Дълготрайни Материални Активи и МСС 16 Имоти, Машини и Съоръжения;
- СС 17 Лизинг и МСС 17 Лизинг;
- СС 36 Обезценка на Активи и МСС 36 Обезценка на Активи;
- СС 38 Нематериални Активи и МСС 38 Нематериални Активи.

1. Дълготраен Актив – Материален и Нематериален

Дълготраен Материален Актив е установим нефинансов ресурс, придобит и притежаван от предприятието, който: има натурално-веществена форма; се използва за производството и/или доставката/продажбата на активи или услуги, за отдаване под наем, за административни или за други цели; и се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период.

Дълготрайни Материални Активи са например: сгради (в т.ч. инвестиционни имоти), машини, съоръжения, апаратура, транспортни средства, автомобили, пътни настилки, компютри, периферни устройства за компютри и други, които отговарят на горната дефиниция.

Един Актив се признава и се отчита като Дълготраен Материален Актив, когато едновременно: отговаря на определението за дълготраен материален актив; стойността на актива може надеждно да се изчисли; предприятието очаква да получи икономически изгоди, свързани с актива.

Дълготрайни Материални Активи, които се състоят от разграничени съставни части, отговарящи поотделно на критериите за дълготраен материален актив и тези съставни части имат различни полезни срокове или по различен начин осигуряват икономическа изгода за предприятието, което налага да се използват различни методи и норми на амортизация се третира като самостоятелни активи.

Дълготраен Нематериален Актив е установим нефинансов ресурс, придобит и контролиран от предприятието, който: няма физическа субстанция (въпреки че могат да се съдържат във физическа субстанция, или носителят им може да има физическа субстанция); е със съществено значение при употребата му; и от използването му се очаква икономическа изгода.

Дълготрайни Нематериални Активи са например: търговски марки, авторски права, патенти, лицензи, франчайзи, софтуер, концесионни права, търговска репутация и други, които отговарят на горната дефиниция.

Един актив се признава и отчита като Дълготраен Нематериален Актив, когато: отговаря на определението за нематериален актив; при придобиването му може надеждно да се оцени; от използването на актива се очакват доказани икономически изгоди.

Дълготраен Нематериален Актив, възникващ от развойна дейност, се признава като такъв само ако предприятието може да докаже едновременно: техническа изпълнимост на завършването на нематериалния актив, така че той да бъде на разположение за използване или продажба; намерението си да го завърши и да го използва или продаде; как нематериалния актив ще генерира бъдещи икономически изгоди; наличието на ресурси за завършване на актива/проекта; способността за надеждно определяне на разходите, свързани с нематериалния актив по време на неговото разработване. В противен случай разходите за развойна дейност се признават като текущи в периода, в който са възникнали.

Установимост е възможност за определяне на връзката между конкретен дълготраен материален актив и черпването на икономическата изгода от него. Очакваната икономическа изгода може да произтича от комбинираното действие на група активи, при което изгодите не могат да се разграничат по конкретни активи.

Притежание е правото на предприятието да получава очакваните икономически изгоди от дълготрайния материален актив.

Контрол е правото на предприятието да получава очакваните икономически изгоди от нематериален актив.

Икономическа изгода е постигане (пряко или косвено) в хода на употребата на дълготрайния материален актив на увеличение на приходите или намаление на разходите.

Актив, придобит чрез финансов лизинг, се признава като Актив и пасив в счетоводния баланс на наемателя с размер, който в началото на лизинговия договор е равен на справедливата стойност на наетия актив или ако е по-нисък - по сегашната стойност на минималните лизингови плащания.

При **експлоатационните лизингови договори** (оперативен лизинг) **наемодателят отчита предоставените активи** в своя счетоводен баланс и им начислява амортизация, когато те са амортизируеми.

Инвестиционните Имоти също са дълготрайни материални амортизируеми активи, това са активи (най-често сгради или части от сгради) държани от собственика или лизингополучателя по финансов лизинг по-скоро за получаване на приходи от наем или за увеличаване на стойността на капитала, или и за двете, отколкото за използване при производството и доставката на стоки или услуги, за административни цели, или за продажба в рамките на обичайната икономическа дейност.

2. Амортизируеми и Неамортизируеми Активи, Амортизация

Амортизируем Актив е дълготраен материален или нематериален актив, който се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период; има ограничен срок на годност; и се държи от предприятието за целите на производството или доставката на стоки и услуги, за отдаване под наем на други лица или за административни цели.

Неамортизируеми Активи са: природни ресурси, като земи, терени, гори, пасища, ливади, води, водоеми, ефир и други; паметници на културата и произведения на изкуството; музейни експонати; неупотребяваните в дейността на предприятието амортизируеми активи, защото не са въведени в експлоатация или са изведени от употреба и консервирани за период минимум от 12 месеца, след който отново ще бъдат въведени в експлоатация; амортизируеми активи в процес на придобиване или ликвидация; амортизируеми активи, които са напълно амортизирани до остатъчната си стойност. По МСС, временно изведените от експлоатация Активи, дори и за минимум 12 месеца, продължават да се амортизират.

Праг на Същественост е стойностен праг, определен в Счетоводната Политика на предприятието, под който придобити дълготрайни активи (съгласно определението за тях) се отчитат като текущ разход. За данъчни цели, съгласно ЗКПО, Прага на Същественост е определена в Счетоводната Политика, но не по-висок от 700 лв. Или ако в Счетоводната Политика е определен Праг на Същественост 400 лв., то за данъчни и за счетоводни цели всички активи с цена на придобиване равна или над 400 лв. ще бъдат завеждани в Счетоводния и в Данъчния и Амортизационен План.

Амортизация е разходът, признат за отчетния период, получен в резултат на разсрочване на амортизируемата стойност на даден актив през предполагаемия му срок на годност.

Срок на Годност (Полезен Живот) е периодът, през който се предполага, че амортизируемият актив ще бъде използван от предприятието, или е количеството продукция и/или услуги, които предприятието очаква да получи от използването на амортизируемия актив.

Амортизируема Стойност е стойността на амортизируемия актив, която подлежи на амортизация през предполагаемия му срок на годност. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност на актива и неговата остатъчна стойност.

Амортизационна Норма е съотношението, което може да бъде изчислено: като процент - съотношението между амортизируемата стойност, приета за сто, и срока на годност на амортизируемия актив в години; или като коефициент - съотношението между амортизационната квота и амортизируемата стойност или съотношението между амортизируемата стойност и производителността на активите, изразена чрез стойността на определено количество продукция, услуги или други производствени единици, които предприятието очаква да получи от използването на актива.

Амортизационна Квота е частта от амортизируемата стойност, която се разпределя между отделните отчетни периоди.

Отчетна Стойност е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане.

Цена на Придобиване на Дълготраен Материален Актив включва покупната цена (включително митата и невъзстановимите данъци) и всички преки разходи.

Преки Разходи са тези разходи, които са необходими за привеждане на актива в работно състояние в съответствие с предназначението му. Те са: разходи за подготовка на обекта (на терена, където ще се използва активът); разходи за първоначална доставка и обработка; разходи за монтаж, включително направените през контролните и предпусковите периоди, както и обичайните разходи, свързани с поетапното въвеждане в употреба на дълготрайния материален актив; разходи за привеждане в работно състояние на придобития дълготраен материален актив; разходи за хонорари на архитекти, инженери, икономисти и други, свързани с проекта, икономическата обосновка, поръчката и/или изграждането, доставката, монтажа, въвеждането в употреба и др. на дълготрайния материален актив; предполагаемите разходи до размера на начислената провизия за задължения за демонтаж и извеждане на актива от употреба или възстановяване на терена, върху който е бил инсталиран активът; разходи, произтичащи от непризнат данъчен кредит, свързан с изброените преки разходи. В Преките Разходи не влизат: лихвени разходи; непреки административни разходи; различни предпроизводствени разходи; загуби до постигане на планираната за актива производителност; разходи за обучение на персонала за работа с актива.

Остатъчна Стойност е предполагаемата стойност, която предприятието очаква да получи от амортизируем актив при изтичането на срока му на годност след извеждането му от употреба. Тази стойност зависи от вида на сделката по извеждането на актива - продажба, замяна, подмяна с доплащане, бракуване и т.н. Или: приблизително оценена сума, която предприятието би получило понастоящем при освобождаването от един актив, след като се приспадат приблизителните разходи по освобождаването от него, ако активът вече е на възраст и в състоянието, в което се очаква да бъде в края на полезния му живот.

Начислена Амортизация е сборът от амортизациите през отчетните периоди от началото на срока на годност на амортизируемия актив до момента, включително корекциите, извършени от преоценките на амортизациите.

Балансова Стойност е стойността, по която активът се отразява в счетоводния баланс. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност и начислената до момента амортизация и начислените към момента загуби от обезценката му. Тя не може да бъде по-ниска от остатъчната стойност на актива.

Възстановима Стойност е по-високата сума от нетната продажна цена на даден актив и стойността му в употреба.

Нетна Продажна Цена е сумата, която може да се получи за даден актив при пряка сделка между информирани и желаещи осъществяването ѝ купувач и продавач, намалена с разходите по продажбата.

Стойност в Употреба е сегашната стойност на прогнозираните бъдещи парични постъпления, които се очаква да бъдат получени при непрекъснатото използване и при освобождаването от актива в края на полезния срок на ползването му.

Справедлива Стойност е сума, за която един актив може да бъде разменен или даден пасив да бъде уреден между информирани и желаещи несвързани лица в пряка сделка по между им, при справедливи пазарни условия и активен пазар.

Активен Пазар е пазар, на който търгуваните на пазара единици са хомогенни – желаещи продавачи и купувачи могат да се намерят по всяко време и информацията за цените по сделките е общодостъпна.

След първоначалното признаване като актив всеки отделен Дълготраен Материален Актив следва да се отчита по цена на придобиване, намалена с начислените амортизации и натрупаната загуба от обезценка.

Загуба от Обезценка на Активи е сумата, с която текущата балансова стойност на актива превишава неговата възстановима стойност.

Преценка на Активите трябва да се прави достатъчно редовно, така че балансовата стойност на Дълготрайните Материални Активи да не се различава съществено от тази, която би била определена при използването на справедливата стойност към датата на финансовия отчет.

Разходи за реновиране, модернизация или отстраняване на щети, които водят до по-висока ефективност от стандартната за този актив, превишението на направените разходи над получените приходи се отчита като увеличение на балансовата стойност на актива.

3. Амортизационен План, Политика и Начисляване на Амортизация

Амортизационната Политика на едно предприятие определя: възприетия подход за класифициране на активите като дълготрайни материални и нематериални и като амортизируеми и неамортизируеми; възприетия подход при определянето на срока на годност на амортизируемите активи; възприетия подход при определянето на остатъчната стойност на амортизируемите активи; възприетия метод на амортизация по класове от сходни амортизируеми активи; друга информация по преценка на предприятието

Амортизационният План съдържа следния минимален брой реквизити: дата на придобиване; дата на въвеждане в експлоатация; полезен срок на годност; отчетна стойност; остатъчна стойност; амортизационна сума; метод на амортизация; амортизационна норма; годишна амортизационна квота; резерв от последващи оценки; дата на извеждане от употреба; година на промяна на метода за амортизация или на полезния срок на годност.

Метод на Амортизация е начинът, по който се определя размерът на амортизацията през отделните отчетни периоди в рамките на срока на годност на амортизируемия актив. Методите на амортизация могат да бъдат линейни и нелинейни.

Линейния Метод Амортизацията разпределя Амортизируемата Стойност пропорционално на периодите, които обхващат предполагаемия срок на годност на амортизируемия актив. Този метод се прилага тогава, когато предприятието не може да определи тежестта на ползата от употребата на активите в различните отчетни периоди рамките на срока на годност.

Нелинейните Методи за Амортизация разпределят Амортизируемата Стойност неравномерно в различните отчетни периоди в рамките на срока на годност на амортизируемите активи. Нелинейните методи могат да бъдат намаляващи и увеличаващи.

Намаляващи Нелинейни Методи на Амортизация са тези, при които във всеки следващ период в рамките на предполагаемия срок на годност на амортизируемите активи размерът на амортизацията е по-малък от предходния период. Тези методи се прилагат тогава, когато предприятието е определило, че ползата от активите е предимно в началото на срока им на годност и впоследствие намалява. Това е икономически обосновано, когато активът се използва за продукти и услуги с подсигурен или бързо развиващ се пазар, който се очаква впоследствие да се стесни, независимо от причините – насищане на пазара, очакване на пазара на нов или по-усъвършенстван продукт или услуга и т.н. Такива методи са: методът на намаляващия се остатък; методът на равномерното намаляване; методът на намаляващата се сума на числата; методът на неравномерното намаляване.

Увеличаващи Нелинейни Методи на Амортизация са тези, при които във всеки следващ период в рамките на предполагаемия срок на годност на амортизируемите активи размерът на амортизацията е по-голям от предходния период. Тези методи се прилагат тогава, когато предприятието е определило, че ползата от активите е предимно в края на срока им на годност, а не в началото. Това е икономически обосновано, когато активът се използва за продукти и услуги, за които още не е достатъчно подсигурен или разширен съществуващият пазар - предимно за продукти или

услуги, които изискват контролен, пробен или тестваш период за пускането им в масова продажба и т.н. Такива методи са: методът на равномерното увеличаване; методът на увеличавашата се сума на числата; методът на неравномерното увеличаване.

Предприятието може да прилага различни Методи на Амортизация за различните групи от сходни по предназначение активи. За една и съща група сходни активи не се допуска прилагането на различни методи на амортизация.

Амортизацията започва да се начислява от месеца, следващ месеца, в който актива е придобит или въведен в употреба. По МСС – от момента, в който активът е готов за използване.

Въвеждане в Експлоатация е моментът, в който актива е наличен, инсталиран и е въведен в експлоатация.

Налице за Използване е моментът, в който актива е наличен, инсталиран и е готов за използване.

Начисляването на Амортизацията се преустановява от месеца, следващ месеца, в който амортизируемият актив е изведен от употреба, независимо от причините за това.

Начислената Амортизация се отчита като разход и като коректив за срока на ползване на амортизируемия актив.

Промени в отчитането на амортизацията се правят по изключение и могат да произтичат от: определяне на нов метод за амортизация на група от сходни амортизируеми активи – при промяна в очаквания модел на икономическите ползи; определяне на нов срок на годност – при промяна в параметрите, които предприятието е взело предвид при определяне на първоначалния срок на годност; изменения в отчетната стойност на налични амортизируеми активи, които могат да бъдат увеличения на отчетната стойност от извършени от предприятието подобрения, и/или увеличения или намаления на отчетната стойност по реда на друг счетоводен стандарт; определяне на нова остатъчна стойност – при промяна в параметрите, които предприятието е взело предвид при определяне на първоначалната остатъчна стойност.

Предприятието трябва периодично да **преразглежда оценката за срока на годност / полезния живот** на дълготрайните материални и нематериални активи и ако очакванията се различават значително от предишните оценки, срока на годност / полезния живот следва да се коригира, както и начислената амортизация за текущия и бъдещи периоди.

Прилаганият **метод на амортизация следва периодично да се преразглежда** и ако е настъпила значителна промяна в очакваните икономически изгоди от тези активи, методът следва да се промени. Промяната на метода на амортизация се осчетоводява като промяна в приблизителните счетоводни оценки, а амортизационните отчисления за текущия и бъдещите периоди трябва да се коригират.

Временно Изваждане от Употреба. НСС 4 допуска спиране на начисляване на амортизацията, при изваждане на актив от употреба, когато това е за минимум 12 месеца. Използва се понятието **Консервиране**.

Консервирането се прилага, когато един актив, независимо от причините се извади от употреба за повече от 12 месеца, след което се очаква отново да бъде въведен в употреба. За да се Консервира актив, трябва предприятието да има икономическа обосновка за това решение – план с конкретни процедури за осъществяване на консервацията, изисквания при изпълнението на които ще се осъществи повторно въвеждане в употреба, както и прогноза за осъществяването на тези изисквания.

Разходите за Консервиране (извеждане от употреба за определен период и последващо въвеждане в употреба) се отчитат като текущи разходи за периода, през който са възникнали.

Съгласно МСС 16, начисляването на амортизация не се преустановява, когато един актив не се използва, независимо по какви причини, освен ако той не е напълно амортизиран или се използва метода според количеството произведена продукция и такава не е произведена през периода.

Дълготраен Материален Актив се Отписва при продажба, сключване на финансов лизинг, дарения, включване в група на активи, държани за продажба, бракуване, погиване на актива. Не е налице отписване на дълготрайни материални активи, когато се извеждат временно от употреба – за ремонтване, за подобрения, за консервиране и т.н.

Начисляването на Амортизация се преустановява от месеца, следващ месеца, в който актива е отписан или консервиран (което е неприложимо по МСС).

Печалбите или Загубите от Отписването на Дълготраен Материален Актив се отчитат, както следва, при: продажба – разликата между нетния приход от продажбата и балансовата стойност се отчита като печалба или загуба; трансформиране в стока с цел последваща продажба – не се отчита печалба или загуба, а цената на придобиване на стоката е балансовата стойност на отписания дълготраен материален актив; трансформиране в акции или дялове – разликата между първоначалната оценка на акциите/дяловете и балансовата стойност на отписания дълготраен материален актив се отчита като печалба или загуба.

Препоръка: Всеки актив трябва да се завежда на отделен ред в амортизационния план, защото, ако група еднородни по вид и еднакви по стойност активи се заведат като един, при евентуална продажба или погиване на част от активите от тази група се налага промяна на стойностите на цялата група, в случая заведена като един актив.

4. Данъчни Амортизируеми Активи и Данъчен Амортизационен План

Данъчни Амортизируеми Активи са: данъчните дълготрайни материални активи; данъчните дълготрайни нематериални активи; инвестиционните имоти, с изключение на земята; и последващи разходи за отписан актив.

Данъчни Дълготрайни Материални Активи са активите, които отговарят на изискванията за амортизируеми дълготрайни материални активи съгласно приложимите Стандарти, чиято стойност е равна или превишава по-ниската

стойност от стойностния праг на същественост за дълготрайния материален актив, определен в счетоводната политика на данъчно задълженото лице или 700 (седемстотин) лева.

Данъчни Дълготрайни Нематериални Активи са активите, които отговарят на изискванията за амортизируеми дълготрайни нематериални активи съгласно приложимите Стандарти, чиято стойност е равна или превишава по-ниската стойност от стойностния праг на същественост за дълготрайния нематериален актив, определен в счетоводната политика на данъчно задълженото лице или 700 (седемстотин) лева.

Данъчният Амортизационен План съдържа най-малко следната информация за всеки данъчен амортизируем актив: наименование; месец на въвеждане в експлоатация; данъчната амортизируема стойност; начислена данъчна амортизация; данъчна стойност; годишна данъчна амортизационна норма; годишна данъчна амортизация; месец на извършване на промени в стойностите на актива и обстоятелствата, налагащи промените; месец на преустановяване и възобновяване на начисляването на данъчни амортизации и обстоятелствата, които го налагат; месец на отписване на актива по за счетоводни цели и обстоятелствата, които го налагат; месец на отписване на актива от данъчния амортизационен план.

Данъчната Амортизируема Стойност е историческата цена на актива, намалена с включените в нея начислени провизии и дарения, свързани с актива.

Начислената Данъчна Амортизация не може да превишава Данъчната Амортизируема Стойност на актива.

Данъчната Стойност е Данъчната Амортизируема Стойност на актива, намалена с начислената данъчна амортизация за него.

Счетоводните разходи за амортизации не се признават за данъчни цели. При определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се увеличава със счетоводните амортизации, независимо от това дали отчитането им води до намаляване на счетоводния финансов резултат за годината на счетоводното им отчитане. При определяне на данъчния финансов резултат се признават годишните данъчни амортизации, определени по реда на ЗКПО.

При определяне на годишните данъчни амортизации **Данъчните Амортизируеми Активи се разпределят в следните категории** със следните максимални годишни данъчни амортизационни норми:

категория	видове данъчни амортизируеми активи	год. дан. ам. норма
I	масивни сгради, включително инвестиционни имоти, съоръжения, предавателни устройства, преносители на електрическа енергия, съобщителни линии	4%
II	машины, производствено оборудване, апаратура	30%
III	транспортни средства, без автомобили; покритие на пътища и на самолетни писти	10%
IV	компютри, периферни устройства за тях, софтуер и право на ползване на софтуер, мобилни телефони	50%
V	автомобили	25%
VI	данъчни дълготрайни материални и нематериални активи, за които има ограничен срок на ползване съгласно договорни отношения или законово задължение	100/години на правното ограничение. Максимум 33,33%
VII	всички останали амортизируеми активи	15%

Начисляването на Данъчна Амортизация започва от началото на месеца, в който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация или от началото на следващия месец.

Начисляването на Данъчни Амортизации се преустановява, когато съответният актив временно не се използва (не носи икономическа изгода) през период, по-дълъг от дванадесет месеца. Начисляването се преустановява от началото на месеца, следващ месеца, през който е изтекъл срокът по предходното изречение, и се възобновява от началото на месеца на връщането на актива в експлоатация. Данъчният амортизируем актив не се отписва от данъчния амортизационен план.

Актив се отписва от Данъчния Амортизационен План, когато е напълно амортизиран за данъчни цели. Когато активът се отпише за счетоводни цели, преди да е напълно амортизиран за данъчни цели, той се отписва от Данъчния Амортизационен План в началото на месеца, през който се отписва за счетоводни цели. Когато данъчен амортизируем актив престане да се ползва за дейност, за която се формира данъчен финансов резултат, същият се отписва от Данъчния Амортизационен План от началото на текущия месец.

Стойност на Данъчен Амортизируем Актив не се променя при: последваща счетоводна оценка (преоценка и обезценка); промяна в счетоводната политика, включително промяна в приложимите счетоводни стандарти; регистрация или повторна регистрация по ЗДДС.

Данъчната Амортизируема Стойност на Актив, наличен в данъчния амортизационен план, **се увеличава с последващите разходи**, които съгласно счетоводното законодателство водят до бъдещи икономически изгоди, свързани с данъчния амортизируем актив. Данъчната амортизируема стойност се увеличава от началото на месеца, през който са завършени последващите разходи.

Счетоводните приходи и разходи от последващи оценки на данъчните амортизируеми активи **не се признават за данъчни цели.**

Когато **актив се отписва от счетоводния амортизационен план**, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се увеличава със счетоводната балансова стойност на актива. Когато актив се от-

писва от данъчния амортизационен план, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се намалява с данъчната стойност на актива.

Счетоводният финансов резултат се преобразува за данъчни цели като се увеличава с годишните счетоводни разходи за амортизация (съгласно чл.54, ал.2 от ЗКПО) и се намалява с годишните данъчни амортизации (съгласно чл.54, ал.1 от ЗКПО)

Откриване на грешка, свързана с данъчен амортизируем актив. Когато в резултат на открита грешка се установи, че за съответната минала година данъчно задълженото лице е следвало да формира данъчен амортизируем актив, при определяне на данъчните финансови резултати за предходните години се признава годишна данъчна амортизация, равна на счетоводната амортизация, която би била начислена за този актив за съответните години, но не повече от годишната данъчна амортизация, която би била начислена, ако са били използвани максимално допустимите годишни данъчни амортизационни норми за съответните години. Данъчният амортизируем актив, който е трябвало да се формира, се завежда в данъчния амортизационен план към 1 януари на годината на откриване на грешката с данъчната си амортизируема стойност и начислената данъчна амортизация по предходното изречение.

Данъчната временна разлика, която би възникнала през минала година, ако грешката не е била допусната, се смята за възникнала през съответната минала година и се признава за данъчни цели по общия ред на ЗКПО.

Това правило за отразяване на грешка, свързана с данъчен амортизируем актив не се прилага по отношение на данъчния финансов резултат и данъчното задължение върху него за тази минала година, за която към 1 януари на годината на откриване на грешката са изтекли поне 6 години.

Всички счетоводни приходи и разходи, отчетени през текущата година във връзка с открита счетоводна грешка от минали години, не се признават за данъчни цели.

5. Корекция на счетоводна грешка при завеждане на ДМА

За данъчни цели съгласно ЗКПО, стойностите на Данъчния Амортизируем Актив не се променят при допуснати счетоводни грешки от минали периоди, с изключение на технически грешки.

Когато при откриване на счетоводна грешка се установи, че за минала година е следвало да се формира Данъчен Амортизируем Актив, при определяне на данъчните финансови резултати за минали години се признава годишна данъчна амортизация, равна на счетоводната, която би била начислена за този актив за тези години, но не повече от максимално допустимите за периодите.

Данъчният Амортизируем Актив, за който е допусната счетоводна грешка и не е включен в Данъчния Амортизационен План се завежда към 1 януари на годината на откриване на грешката с данъчната си амортизируема стойност и гореописаната начислена данъчна амортизация.

Ако не е била допусната счетоводна грешка би възникнала данъчна временна разлика през минала година, тази временна разлика се смята за възникнала през съответната минала година и се признава за данъчни цели по общия ред на закона.